

megvalósítása együttműködést és feladatmegosztást tesz szükségessé a megyék között.

Országosan összesen 19 báziskönyvtári megbízásra kerül sor. Ez a szám azonban nem jelent ugyanannyi könyvtárat, hanem csak tizenhármát, mivel némelyik könyvtár több nemzetiségnek is báziskönyvtára lesz. Az általános helyzet-elemzés és a kiszemelt könyvtárak képviselőivel folytatott megbeszélés után elég pontosan megállapítható, hogy a könyvtáraknak e funkció ellátására más-más felkészültségi szintről kell indulniuk, s a köztük levő elég tetemes különbségek nem küszöbölhetők ki máról holnapra.

Mindez azonban nem képletheti az elgondolás megvalósításának kibontakoztatását, a munka haladéktalan megkezdését. Azonban a nemzetiségek könyvtári ellátásának sikere vagy sikertelensége elsősorban mégsem a báziskönyvtárakban, hanem az *alapellátást nyújtó* települések könyvtáraiban fog eldőlni. Nem tagadjuk: e könyvtárakban a nemzetiségek ellátásának rendszeres figyelése, az igénybresztés újabb, mégpedig igen nehéz terheket ró a könyvtárosokra. S e terheket tovább súlyosbítja az a tény, hogy nagyobb részük nem, vagy csak kevésbé ismeri a nemzetiségek nyelvét és kultúráját. Ezért kell apellálnunk a könyvtárosok lelkiismeretességére, az immár rendelkezésre álló segéd-eszközök (nemzetiségi alaphibliográfiák)

felhasználásában szerzett jártasságukra, szakmai elkötelezettségükre, továbbá magas rendű *szocialista állampolgári meggyőződésükre*, nehogy a munka nehézsége a szokványos „nincs ilyen igény” kijelentésekre ösztönözze őket.

A munka kedvvel való vállalásához minden könyvtárosnak két dolgot kell tudnia. Az egyik: *igény nem jelentkezik ott, ahol nincs mód annak kielégítésére*. A második: a nemzetiségek olvasásügyének fellendítésén nem egyedül kell munkálkodniuk. A nemzetiségek vonatkozásában — már csak létszámuk miatt is — minden művelődésügyi intézmény közelebb van egymáshoz, mint általában. *A könyvtár, az iskola és a művelődési otthon* itt ugyancsak egymásra van utalva. S ha bármelyikük eredményt akar elérni, meg kell találni a kapcsolatot a másik kettővel is. S bizonyára meg is találják egymást. A ki-nevezendő *nemzetiségi könyvtári szakfelügyelők*, a báziskönyvtárak érdekelt munkatársai mindent el fognak követni az említett kapcsolatok felvételének és kamatoztatásának elősegítéséért.

Hisszük, hogy a folyamatos törődés és a lenini nemzetiségi politika elveiből táplálkozó elszántság a közművelődési könyvtári munka e nehéz területén is megnyugtató eredményekre vezet, s ezen keresztül hozzájárul a nemzetiségi állampolgárok jó közérzetének fenntartásához. (—a —r)

A Magyar Tudományos Akadémia ülészaka a nemzetközi könyvév alkalmából

A Magyar Tudományos Akadémia nyelv- és irodalomtudományi osztálya és a Művelődésügyi Minisztérium közművelődési főosztálya a nemzetközi könyvév alkalmából június 21-én a Magyar Tudományos Akadémia épületében tudományos ülészakot tartott. A tanácskozást *Bíró Vera* főosztályvezető bevezető szavai után *Köpeczi Béla*, a Magyar Tudományos Akadémia főtítkára nyitotta meg.

— Az idén a nemzetközi könyvévet, jövőre pedig a magyar könyvkiadás 500. évfordulóját ünnepeljük — mondotta. Ez a két dátum arra figyelmeztet, hogy a kultúra közlésének olyan eszközéről van szó, amelyet az emberiség évszázadok óta használ, és használni fog a következő évszázadokban, talán évezredekben is. Nincs igazuk azoknak, akik az új kommunikációs eszközök megjelenése nyomán a könyv halálát hirdették meg. El kell oszlatni azt a széles körben elterjedt balhiedelmet, hogy a televízió kárt okoz a könyvnek.

Az ülészak előadói, a különböző szaktudományok képviselői és a könyv közművelődési hasznosításának szakemberei a könyvnek a modern társadalomban betöltött szerepét vizsgálták. A vitát *Szabolcsi Miklós* akadémikus foglalta össze.

Köpeczi Béla és *Miklós Pál* nagyhatású előadását a Magyar Nemzet június 25-i száma közölte. Az ülészak előadásait a Magyar Tudományos Akadémia és a Könyvtártudományi és Módszertani Központ külön kiadványban is hozzáférhetővé teszi. Az előadások ismertetésére lapunk következő számaiban visszatérünk.

